

ROK MINISTRANTŮ SE SVATÝM DOMINIKEM SAVIEM

Ahoj přátelé Boží, doufám, že minulý text se Vám podařil nastudovat. Dnes dokončíme druhou část mše svaté a to „Bohoslužba slova“. Přiblížíme si Evangelium, Homilii, Vyznání víry a přímlyvy. Na konci vás bude čekat 5 otázek (jedna správná otázka – 10 bodů) a jeden úkol. Přeji hodně zdarů ;-)

Po čtení, které bezprostředně předchází evangeliu, **se zpívá Aleluja nebo jiný zpěv** předepsaný v rubrikách, jak to vyžaduje liturgická doba. Tento projev úcty tvoří samostatný obřad či úkon, jímž shromáždění věřících vítá Pána, který k němu bude v evangeliu promlouvat, pozdravuje ho a zpěvem vyznává svou víru.

Všichni při zpěvu Aleluja zpívají a stojí. Když je jiný zpěv z kancionálu pak sedíme. Zatím co se zpívá Aleluja nebo jiný zpěv, přísluhuje jáhen knězi při vkládání kadidla, pokud se ho používá, a potom hluboce skloněn před knězem žádá o požehnání a tlumeným hlasem říká: „**Prosím o požehnání**“. Kněz mu žehná slovy: „**Ať ti Bůh očistí srdce i ústa, abys dobře zvěstoval svaté evangelium, a ať ti k tomu dá své +požehnání.**“ Jáhen se znamená znamením kříže a odpoví: „**Amen**“. Potom bere s úklonou oltáří evangeliář, který je na oltáří položen, a knihu poněkud pozdvíženou nese k ambonu; před ním jde slavnostní procesí turiferář s kouřící kadidelnicí a přísluhující s rozžatými svícemi jako na znamení úcty. Je to upomínka na příchod Krista na svět.

Jáhen nejprve palcem označí knihu na straně evangeliáře, odkud bude číst, potom sám **sebe na čele, ústech a srdci, což dělají také všichni ostatní, aby Boží slovo osvítilo jejich mysl, očistilo srdce a otevřela ústa ke chvále Pána.** Samotné předčítání evangelia je vyvrcholením bohoslužby slova. Gesta a slova při hlásání evangelia se především jedná o přítomnost Krista, Mistra, odlesku slávy Otce, moudrosti Boží, naplnění veškerých Písmem. **Ve mši s účastí lidu se evangelium přednáší vždy od ambonu.** Hlásání evangelia je vyhrazeno jáhnovi, pokud je přítomen, nebo knězi. Jáhen nebo kněz po přečtení zvolá: „**Slyšeli jsme slovo Boží**“, a všichni odpovídají: „**Chvála tobě, Kriste**“. Potom knihu políbí, říká potichu: „**Radostná Boží zvěst ať nás osvobodí od hříchů**“ Přísluhuje-li jáhen biskupovi, donese knihu k políbení jemu, nebo ji políbí sám a potichu říká: „**Radostná Boží zvěst ať nás osvobodí od hříchů**“. Při slavnostnějších příležitostech, podle vhodnosti,

uděluje biskup evangeliářem lidu požehnání. Nakonec se evangeliář může odnést na abak nebo na jiné vhodné a důstojné místo.

Po evangeliu následuje Homilie. Je součástí liturgie a velmi se doporučuje. Je totiž nutná k posile křesťanského života. **Má být výkladem zaměřeným buď na něco z přečtených úryvků Písma svatého,** anebo některého textu ordinária či propria mše toho dne, s přihlédnutím k právě slavenému tajemství anebo ke zvláštním potřebám posluchačů.

Homilii má mít obvykle sám celebrující kněz, může ji svěřit koncelebrujícímu knězi, nebo někdy podle vhodnosti i jáhnovi, nikdy však laikovi. O nedělích a zasvěcených svátcích je homilie závazná ve všech mších, kterých se zúčastní lid, a nelze ji vynechat, leda z vážného důvodu. V ostatní dny se doporučuje, zvláště v době adventní, postní a velikonoční; rovněž o různých svátcích a příležitostech, kdy se lid schází do kostela v hojnějším počtu. Po homilii je vhodné zachovat krátkou chvíli mlčení.

Vyznání víry (Věřím v jednoho Boha, Otce..) má za cíl, aby všech shromážděný lid odpověděl na Boží slovo zvěstované ve čteních z Písma svatého a vyložené v homilii a aby si pronášením »pravidla víry« ve znění schváleném pro použití v liturgii připomněl a vyznal velká tajemství víry, dříve než je začne slavit v eucharistii. Jak říká sv. Pavel: „Víra se rodí ze slyšení“. **Při vyznání víry se stojí, ovšem při slovech "skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem" se všichni hluboce uklánějí,** aby tak vyjádřili úctu před tajemstvím vtělení (na Vánoce a při slavnosti Zvěstování Páně **dokonce klečí**), neboť tajemství vtělení stojí v základu liturgie.

Odpovědí na Boží slovo přijaté s vírou, je také **přímluvná modlitba (přímluvy)** za potřeby celé církve a místního společenství, za spásu světa, za ty, které tíží různě nesnáze a za určité skupiny lidí. Starověká podoba přímluv je předmětem různých hypotéz, nicméně z římské liturgie tento prvek časem vymizel, a byl opět obnoven až na výslovné přání Druhého vatikánského koncilu. Přímluvy uvozuje výzva toho, kdo předsedá liturgii, pak jsou pronášeny jednotlivé úmysly se společnou odpovědí všech. Jestliže je přítomen jáhen a přímluvy jsou předem připravené, přednáší je on: jáhni byli totiž ve starověké církvi těmi, kdo dobře znali místní společenství a jeho potřeby. Přímluvy může také číst i věřící laik. Přímluvy uzavře shrnující modlitba toho, kdo liturgii předsedá. Prosebnou modlitbu řídí celebrující kněz od sedadla. Lid přitom stojí a vyjadřuje svou prosbu buď společnou invokací po pronesení jednotlivých úmyslů, anebo tím, že se mlčky modlí.

Otázky:

- 1. Před evangeliem děláme tři křížky. Kde je označujeme a co znamenají?**
- 2. Kdo může číst evangelium a odkud je hlásáno?**
- 3. Co je to homílie a kdo ji může přednést?**
- 4. Jaký postoj při vyznání víry používáme? A při slovech: „Skrze Ducha Svatého přijal....“ děláme jaký postoj?**
- 5. Za co se v přímlovách většinou modlíme?**

Úkol: Vyjmenuj všechny evangelisty. Zjisti, jaké jsou jejich atributy (znaky). A vyhledej v bibli, kolik má každé evangelium kapitol.

Info: www.farnost-hnojnik.cz, www.facebook.com/farnosthnojnik

© Římskokatolická farnost Hnojník, pro vnitřní potřebu farnosti, www.liturgie.cz